

3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnosi, że Rada naruszyła jego prawo do obrony oraz prawo do dobrej administracji i skutecznego środka prawnego. W szczególności Rada nie zbadała w sposób staranny i bezstronny, czy stawiane skarżącemu zarzuty mające uzasadniać decyzję o utrzymaniu jego nazwiska w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń skarżących złożonych przed podjęciem tej decyzji.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący utrzymuje, że Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia poprzez nienależyte uzasadnienie decyzji o utrzymaniu jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący twierdzi, że Rada w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszyła jego prawa podstawowe, w tym prawo do ochrony własności oraz dobrego imienia. Zaskarżone środki w znacznym stopniu wpływają na sytuację skarżącego, zarówno jeśli chodzi o jego sytuację majątkową, jak też jego reputację na świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie jego aktywów i zasobów gospodarczych ma związek z jakimkolwiek prawnie uzasadnionym celem lub jest nim uzasadniona, ani tym bardziej że jest proporcjonalne do tego celu.
6. Zarzut szósty, podniesiony w kontekście zarzutu bezprawności, zgodnie z którym, gdyby, wbrew argumentom podniesionym w ramach zarzutu drugiego, art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EU) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) interpretować w ten sposób, że obejmują a) wszelkie dochodzenia wszczęte przez ukraińskie władze, niezależnie od tego, czy w ich sprawie wydano jakiegokolwiek orzeczenie bądź wszczęto postępowanie mające na celu ich kontrolę lub nadzór nad nim; lub b) „każde nadużycie stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną w celu zapewnienia sobie lub osobie trzeciej nieuzasadnionych korzyści”, niezależnie od tego, czy w sprawie postawiono zarzut sprzeniewierzenia środków publicznych, takie kryterium umieszczenia w wykazie, z uwagi na jego arbitralny zakres i treść wynikające z tak szerokiej interpretacji, nie miałyby podstaw prawnych lub byłyby nieproporcjonalne w świetle celów decyzji i rozporządzenia. Przepis taki byłby zatem bezprawny.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2015 r. – AlzChem/Komisja

(Sprawa T-284/15)

(2015/C 302/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AlzChem (Trostberg, Niemcy) (przedstawiciele: P. Alexiadis, Solicitor, A. Borsos i I. Georgiopoulos, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 15 października 2014 r. na podstawie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję błędu polegającego na stwierdzeniu, że kontynuacja działalności NCHZ na podstawie decyzji rady wierzycieli nie stanowiła pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE
 - Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że Novácke chemické závody, a. s. v konkurze (NCHZ) nie uzyskały żadnej korzyści w czasie, kiedy kontynuowały swoją działalność po decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych. Komisja również naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych o kontynuowaniu działalności NCHZ nie można przypisać państwu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia, zapisanego w art. 296 TFUE, w odniesieniu do przypisania państwu decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych
 - Komisja nie przedstawiła uzasadnienia w odniesieniu do zatwierdzenia decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych przez sąd w Trenčinie. Komisja nie przedstawiła także uzasadnienia w odniesieniu do prawa weta wierzycieli zabezpieczonych dotyczącego kontynuowania działalności przez NCHZ na podstawie słowackiego prawa upadłościowego.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2015 r. – Syria Steel i Al Buroj Trading/Rada

(Sprawa T-285/15)

(2015/C 302/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Syria Steel SA (Homs, Syria); Al Buroj Trading (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: V. Davies, solicitor, T. Eicke, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 147, s. 14), ze zmianami, lub decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2015/383 z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 64, s. 41) w zakresie w jakim dotyczą one skarżących;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. L 16, s. 1), ze zmianami, lub rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/375 z dnia 6 marca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 64, s. 10) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżących odszkodowania,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.